

Quentin Bates

Neliniștea verii

Copyright 2015 © Quentin Bates

Summerchill

Prima apariție: Kindle Edition by Constable, UK

Copyright pentru prezenta ediția în limba română Tritonic

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzelor nr. 5, București

e-mail: editura@triton.ro

www.triton.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BATES, QUENTIN

Neliniștea verii / Quentin Bates

Tritonic, 2016

ISBN: 978-606-749-158-6

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Editor: BOGDAN HRIB

Comanda nr. 209 / august 2016

Bun de tipar: august 2016

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Quentin Bates

NELINIȘTEA VERII UN MISTER ISLANDEZ

Traducere de Lucia Verona și Bogdan Hrib

JOI

Logi strănută din cauza prafului și-și suflă nasul. Lucra de trei săptămâni în casa cea veche din nord și deja i se cam acrise. N-avea semnal de mobil, iar cea mai apropiată prăvălie era la distanță de treizeci de minute cu mașina. Băieții de la muncă erau de treabă, deși numai Pétur, antreprenorul, era islandez. Asta însemna că trebuia să se chinuie în engleză cu polonezii și cu arabul ăla ciudat care se oprea să se roage de mai multe ori pe zi.

Casa era o fostă fermă, o cutie solidă de beton despre care Pétur îi spusese că fusese construită înainte de război, deși nu precizase despre care război era vorba. Locul nu mai fusese folosit ca fermă de ani de zile și de multă vreme nu mai locuia nimeni acolo, bănuia el, nu că ar fi vrut cineva să trăiască atât de departe de WiFi sau de o rețea ca lumea de telefonie mobilă.

Își privi telefonul, scuipând în același timp în praf și văzu scârbit că nu avea semnal.

Logi îi auzea pe ceilalți ciocănind într-un perete care trebuia demolat la etajul de dedesubt. Noul proprietar, un muzician din Reykjavík, voia să transforme casa într-un refugiu cu un apartament de locuit la etaj și un studio de înregistrări la

parter. Logi n-avea nimic împotriva, dar nu putea să înțeleagă de ce ar vrea cineva să părăsească capitala, dacă nu pentru un oraș mai mare în străinătate.

Mai deșurubă o scândură din podea și pași cu grijă cu bocancii pe grinda dezgolită; aruncă scândura pe fereastră și o auzi pocnind pe grămada de afară care urma să devină un foc de tabără. Desfăcuse deja jumătate din scândurile care alcătuiseră podeaua fostului dormitor și se hotărî să înceapă din capătul celălalt ca să-i rămână o potecă între ușă și fereastră.

În capătul întunecat al încăperii, lovi cu ciocanul îmbinarea dintre două scânduri și simți cum se face așchii în timp ce o elibera de cuiele care o ținuseră nemișcată vreme de șaizeci de ani. Înfipse ranga sub scândura următoare, o bucată scurtă care se întindea preț de două grinzi până în perete și fu surprins că nu era nevoie s-o forțeze. Aplecându-se să o ridice și privind mai îndeaproape văzu în praf un pachet stând pe planșeul bucătăriei de dedesubt. Logi rânji la gândul unei comori ascunse. Asta spera să găsească oricine lucra la clădirile astea vechi, preferabil economiile în monede de aur anti-inflație ale vreunei văduve demult răposate. Dar, știindu-se ghinionist, se gândi că era mai probabil să fie o grămadă de scrisori de dragoste inutile sau alte asemenea gunoaie. Deschise punga de hârtie groasă și scoase un toc de piele, culoarea lui maro închis mai păstrând ceva din luciul ce i se dăduse cu mult timp în urmă. Încruntându-se, Logi desfăcu catarama și îi căzu fața când lemnul neted maroniu al mânerului pistolului își găsi locul în mâna lui, ca și când l-ar fi căutat anume pe el. Îi simți greutatea în palmă, mai plonjă o dată în pungă și găsi o cutie grea de carton pe care o deschise la un capăt ca să vadă șirurile de gloanțe strălucitoare gata de a fi folosite.

Un strigăt de afară îl smulse din reveria asupra pistolului; îl împachetă repede înapoi în punga lui sub planșeu. Strigătul din afară se repetă.

– Hei, Logi!

Logi privi prin ceea ce fusese o fereastră înainte să i se scoată cerceveaua, aruncată apoi pe rugul de afară.

– Ce-i?

– Ai de gând să stai aici toată noaptea? Unii dintre noi vor acasă.

Logi se uită la ceas și își dădu seama că e mai târziu decât credea. Privi spre colțul încăperii unde ceea ce găsisese era ascuns sub scânduri.

– Vin acum, strigă el de la fereastră.

Logi abia închisese portiera înainte ca nebunul de polonez să demareze și camioneta să pornească la vale scuipând pietriș în urma ei. În mod normal încerca să nu fie ultimul pentru că nimeni nu voia să stea în față când conducea Tadeusz. Se crispa în timp ce roțile se luptau să apuce drumul, iar coada camionetei se zbătea sălbatic ca una de pește; cei trei din spate râdeau și îi strigau lui Tadeusz să încetinească.

Când în cele din urmă camioneta intră pe drumul principal, unde se mai întâmpla să patruleze poliția, încetini la o viteză confortabilă, ceva peste limită, dar nu destul ca să declanșeze un radar, în timp ce din spatele vehiculului pluti mirosul înțepător de iarbă și Logi crăpă geamul lateral. După câteva minute simți o bătaie pe umăr și i se dădu un joint. Logi trase puternic o dată și voi să-l dea înapoi, dar Tadeusz țipă:

– Logi, nuu! Dă-l încoace, omule!

Vrând-nevrând, Logi i-l dădu. Tadeusz trase adânc un fum, fără să-și ia ochii de pe drum și Logi simți că în sfârșit se relaxează pe măsură ce peisajul se desfășura; se întreba ce ar fi

de făcut cu ceea ce găsisese sub scânduri. Știa că pistoalele sunt complet în afara legii. Poliția avea câteva pistoale și vreo doi colecționari fuseseră în stare să obțină arme, dar cele pe care le văzuse el ocazional fluturate de interlopi erau arme ilegale; puteau trimite un om pe mulți ani în spatele gratiilor chiar fără să fi tras măcar o dată.

Privind peste umăr, Logi îi văzu pe cei trei din spate înținși printre trusele de scule.

– Hei, Tadeusz, ai fost în armată la tine în Polonezia?

– Mda, doi ani, spuse Tadeusz mândru, scotocind în buzunar după o țigară.

– Ce-ai făcut acolo? Ai condus un tanc sau ceva?...

– Pe dracu, eram bucătar. Supă, supă și iar supă, și cartofi și varză. Același lucru în fiecare zi.

– Dar trebuie să fi tras cu pistolul, nu?

– Da, începu Tadeusz, în timp ce telefonul lui Logi începu să zbârnâie și recunoscă un nume pe care ar fi preferat să nu-l vadă pe ecran.

– Alo, zise el șovăind. Danni, ce pot să fac pentru tine?

– Ce poți să faci pentru mine? răspunse o voce guturală. Îmi place asta. Îmi place foarte mult. Ascultă, Logi, amice, am o propunere pentru tine. Unde dracu' ești?

– Păi, undeva pe lângă tunel. Acum am de lucru în afară orașului. De ce?

– Cum ți-am zis, am o propunere pentru tine. Înseamnă să-ți intre bani în buzunar, fără taxe.

Logi avu o strângere de inimă. Banii fără taxe ar fi providențiali, dar ideea de a lucra pentru Danni nu era prea tentantă.

– Nu mi-ai plătit încă pentru ultima treabă, zise el, voind să-l înțepe, dar Danni râse.

– Băi, Logi, ascultă, sună-mă când ajungi în oraș, îți dau o bere și îți plătesc pentru acoperișul garajului și un avans pentru treaba cea nouă. Cum îți sună asta?

Logi își ridică ochii spre tavan. Promisiunile fostului lui cumnat fuseseră întotdeauna ca o loterie. Uneori primea banii la fix, alteori puteau să treacă luni de zile până să scoată măcar o parte din valoarea serviciului făcut. În plus de asta îl sâcăia teama că Danni i-ar fi putut șopti surorii lui că Logi e în bani, ceea ce ar precipita o cerere instantanee și zgomo-toasă pentru datoriile de mult neplătite la pensia alimentară.

– Da, bine, acceptă el. În locul obișnuit pe la opt? Nu pot să stau până prea târziu. Unii din noi mai și muncesc, adăugă el, pentru a-i reaminti lui Danni că nu oricine putea să-și petreacă diminețile dormind și nopțile mijlocind afaceri dubioase care rareori duceau la ceva concret.

– Altă muncă? întrebă Tadeusz, când Logi închise telefonul. Lunganul de polonez înțelegea mai multă islandeză decât crezuse el.

– Poate. Nenorocitul de fostul meu cumnat vrea să fac o treabă, ceea ce înseamnă că vrea s-o fac ieftin. Așa că nu mă dă pe spate. Oricum, ce spuneai tu despre armată?

– Mda, am fost bucătar doi ani.

– Dar trebuie că ai tras cu arma de câteva ori.

– Ah, nu prea mult. Instrucția de bază și apoi la bucătărie.

– Și cu ce arme ai tras? Puști și chestii d-astea?

– AK 47, spuse încruntându-se Tadeusz. Și o armă care trage în sus, nu știu cum îi spuneți voi. Trage în sus o bombă care cade pe băieții răi. Foarte repede. Zece-douăzeci de bombe pe minut. Muncă grea. E periculos, zise el strâmbându-și gura ca și când ar fi vrut să ascundă o amintire neplăcută.

– Știu ce vrei să spui. Dar cu pistolul ai tras vreodată?

– Nu. Niciodată. Asta-i pentru ofițeri, nu pentru sclavii în uniformă.

– Corect, zise Logi și decise s-o lase baltă.

Tadeusz tăcu și Logi își închise ochii simțind razele soarelui unei veri îndelung așteptate jucându-se pe fața lui în timp ce camioneta rula spre Reykjavík.

– Vrei să-ți iei o armă? întrebă Tadeusz rupând tăcerea.

– Eu? Ce dracu', nu!

Tadeusz îl privi pieziș.

– Sau poate ai o armă? Știi niște tipi...

– Nu, nu eu. Eram doar curios. Asta-i tot.

– Să mă anunți. Dacă vrei o armă sau să vinzi una știi la cine trebuie mers, spuse Tadeusz și îi făcu cu ochiul. Privi pentru umăr în spatele camionetei: Să nu le spui nimic ăstora.

– De ce?

Tadeusz întinse o mână cu palma în jos mișcând-o rapid stânga-dreapta.

– Să n-ai încredere în ei. Prieteni răi.

– Și prietenii tăi sunt băieți buni? râse Logi.

– Prietenii mei știu să tacă din gură. Cu mine să vorbești, zise încet Tadeusz, în timp ce din spatele camionetei se auzi un căscat și apoi un pârț răsunător. Aproape că am ajuns, spuse el, încetinind pentru primul sens giratoriu de la intrarea în oraș și îi făcu conspirativ cu ochiul lui Logi, ceea ce-l înfioră. La aceeași oră mâine?

Logi ajunsese devreme și trase de-o bere în timp ce aștepta, știind că oricum Danni va întârzia, dar era o ușurare să se relaxeze o jumătate de oră după o zi lungă la ferma cea veche. Munca era mai grea decât i-ar fi plăcut lui în zilele astea, dar, ce dracu', banii erau buni și avea nevoie de ei, mai ales că

Sandra îl tot suna și îi trimitea mesaje că țăncii aveau nevoie de câte ceva. Își sorbea berea și privea amuzat un grup de tinere adunate în jurul unei mese de pe terasă care chirăiau și țipau în timp ce se îmbătau din ce în e mai tare. Se săturase să fie falit, să nu aibă nici o rezervă la bancă, să câștige abia cât să-i ajungă de la o lucrare salvatoare la următoarea. Ca dulgher competent care-și făcuse ucenicia ar fi trebuit să fie propriul lui patron, dar o serie de greșeli și o afacere păguboasă cu câțiva ani în urmă îi făceau pe oameni să nu-l angajeze pentru contracte mari și știa că firea lui arțăgoasă îi jucase festa de mai multe ori.

Gândurile i se întoarseră din nou spre obiectul găsit în dimineța aceea și se întreba ce să facă cu el. Nici măcar nu-i trecu prin cap ideea de a-l preda și se întreba cum ar putea mai ușor să-l transforme în bani. Ca băiat de oraș nu avea ușurința de a folosi armele, ușurință demonstrată de verii lui de la țară în timpul expedițiilor reci, umede și în mare măsură plicticoase, în care îl târau, când era copil, că să împuște găște și ierunci. Deși știa că ceea ce găsise sub planșeul fermei era un fel de pistol, cunoștințele lui nu mergeau mai departe de atât.

Îl auzi pe Danni înainte să-l vadă. Râsul lui ca un răget de măgar și o glumiță răsuflată îl făcuseră pe barman să râdă, în timp ce femeia de la bar scutură din cap și se prefăcu că nu se simte jignită. Danni râse și traversă către fereastră unde Logi privea grupul de adolescente care se afumau tot mai tare.

– Bruneta, aș zice, spuse Danni, așezându-se și admirând priveliștea. Iar apoi slăbănoaga.

– Nici pomeneală. Roșcata, zic eu, răspunse Logi, golin-du-și paharul. Mi-ai mai comandat o bere, nu-i așa?

– Un pic de foc în camera motoarelor n-are ce să strice, zice visător Danni, răsucindu-se ca să-i atragă atenția barma- niței. Do'nșoară, mai adă o bere, bine?

– Care-i treaba de care vorbeai? întrebă Logi, grăbit să ajungă la subiect.

– E un fel de show-room. Nimic deosebit. Are nevoie de un tavan suspendat, câțiva pereți despărțitori și o renovare generală.

– Cât de mare?

– Aproximativ trei sute de metri pătrați. O expoziție mică și un atelier în spate. Știi cumva vreun electrician bun care are nevoie de bani peșin?

– S-ar putea. Probabil că aş putea găsi ușor pe cineva. Unde-i locul ăsta?

– Hellnahraun. E gol de ceva vreme. A fost depozitul unei firme de închirieri de mașini până au dat faliment.

Logi luă o înghițitură din berea pe care chelnerița i-o pu- sese în față.

– Numerar?

– Numerar, aprobă Danni. Futu-i, ia te uită la asta!

Una dintre fetele de la masa de afară se dezbrăcase aproa- pe până la piele, tipând în timp ce prietenele ei îi turnau apă peste spatelul gol.

– Da, da, zise Logi. Puștimea nu e pasiunea mea. N-am să te întreb la ce folosește locul acela. Sună suspect ca dracu' și nu pot decât să ghicesc. Cât de repede vrea amicul tău să fie gata? Presupun că nu e pentru tine, nu?

– Aproape, zise Danni, privind grupul de afară în timp ce încă una dintre fete își scoase tricoul și era stropită cu apă rece care se evaporă în căldura sufocantă a verii. Când poți să începi?

– Nu sunt sigur. În momentul ăsta sunt ocupat. Nu pot să las o treabă la jumate.

– Ai putea, pentru un preț ca lumea, rânji Danni. Va fi, crede-mă.

– E hai, spune.

– Un milion și jumătate. Poate două, dar asta include și partea electrică.

Logi dădu din umeri încercând să nu se lase impresionat.

– Depinde de cât de mult durează, nu? Dacă avem de făcut tavane, ar trebui mai mulți oameni.

– Te ajut eu.

– Nu e cazul, scutură din cap Logi. Am mai încercat noi asta și n-a mers. Ții minte, nu? Nu vii la timp și întotdeauna o ștergi mai repede ca să te întâlnești cu vreun tip în legătură cu o mașină sau orice altceva. Nu, dacă e nevoie de oameni, cel mai bine e să fie muncitori calificați și plătiți. Altfel nu discutăm. Și dacă mai angajezi pe cineva o să ajungă la două milioane.

Danni zâmbi triumfător, sigur că îl convinsese.

– Atunci hai mai bine să aruncăm o privire.

– Acum? Glumești, trebuie să mă scol la cinci. Înghiți jumătate din bere. Auzi, am senzația că treaba asta e cam riscantă. Am să încep în ziua în care termin lucrarea curen- tă. Bine? Spune-i doar persoanei care vrea lucrarea că vreau toate materialele acolo ca să pot începe în ziua respectivă și va dura câte va fi nevoie. Fără întrebări, fără renunțări. Îți convine?

Danni le privea pofticios pe fetele de afară.

– Da, cred că da, spuse el în cele din urmă. Ia te uită ce picioare are asta!

– Las-o, Danni! Nu-s de nasul tău și mult sub vârsta ta!